

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Rosen-Alfen

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 181. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr01val-shoot-idm139674376179088/facsimile.pdf> (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Blomst til Blomst, i hver boede jo en lille Sjæl, og denne fortalte han om den dræbte unge Mand, hvis Hoved nu var Jord under Jorden, fortalte om den onde Broder og den stakkels Søster.

»Vi veed det!« sagde hver Sjæl i Blomsterne, »vi veed det! 5 ere vi ikke voxede frem af den Dræbtes Øine og Læber! vi veed det! vi veed dette og saa nikkede de saa underligt med Hovedet.

Rosen-Alfen kunde ikke forstaa sig paa, hvorledes de kunde være saa rolige, og han fløj ud til Bierne, som samlede Honning, fortalte dem Historien om den onde Broder, og Bierne sagde det 10 til deres Dronning, der bød, at de alle næste Morgen skulde dræbe Morderen.

[34] Men Natten forud, det var den første Nat efter Søsterens Død, da Broderen sov i sin Seng tæt ved det duftende Jasmin-tre, aabnede hvert Blomsterbæger sig, og usynlige, men med 15 giftige Spyd, steg Blomster-Sjælene ud og de satte sig først ved hans Øre og fortalte ham onde Drømme, fløj derpaa over hans Læber og stak hans Tunge med de giftige Spyd. »Nu have vi hævnat den Døde!« sagde de og søgte igjen tilbage i Jasmi-nens hvide Klokker.

20 Da det blev Morgen, og Vinduet til Soveskammeret med eet blev revet op, foer Rosen-Alfen med Bidronningen og den hele Sværm Bier ind, for at dræbe ham.

Men han var allerede død; der stod Folk rundt omkring Sengen og de sagde: »Jasminduften har dræbt ham!«

25 Da forstod Rosen-Alfen Blomsternes Hævn, og han fortalte det til Biernes Dronning, og hun surrede med hele sin Sværm om Blomsterkrukken; Bierne vare ikke til at forjage; da tog [35] en Mand Blomsterkrukken bort og een af Bierne stak hans Haand, saa han lod Krukken falde og gaac itu.

30 Da saaa de det hvide Dødnings-Hoved, og de vidste, at den Døde i Sengen var en Morder.

Og Bidronningen surrede i Luften og sang om Blomsternes Hævn og om Rosen-Alfen, og at bag det mindste Blad boer En, som kan fortælle og hævne det Onde!

1 [i] og i 0. - denne] den 0. 2 han] ham [sji] A², han B. 5 den Dræbtes] hans 0. - og] og af hans 0. 18 den] de fejl 0. 20 Soveskammeret] -kamret D. 27 vare] var 0. 28 een af Bierne] Bierne 0. 29 Krukken] den 0. 32 surrede] surrede A². 34 Oude!] *under teksten* H. C. Andersen 0.